

Տ ա ղ

Վազէ՛ կառաշար, աւելի արագ քան վազդ էրէկի,
 Ծաղկալիւր համբէն, մութ կածաններէն, իբրեւ ոգի մը ան-
 գուսպ փոթորիկի.

Տա՛ր զիս շա՛տ հեռուն, մէկ նոր կոյս համբու եզերքը դա-
 լար

Ուր նոր իղձերու ներմակ երազը ցոլփի պէս դողար:

Վարդ նայաղներու զրգասուն գրկին, հեշտանքին տար զիս,
 Բոքք ըզայնութեան կաթիլներ քամուին մէջը հոգիիս.

Վազէ՛ կառաշար, դեռ քիչ մ'աւելի, աւելի արագ,
 Մըտածումներուս խօսական պարին հախրովն անգիտակ:

Սարալանջերու յաղթական եղող տիտանը դարձի՛ր,
 Իղձերու տանող լոյս պարիկներու թեւն առ ու թռչի՛ր,
 Վազէ՛ կառաշար, քայց այդքան ուժգին ալ դուն մի՛ սուլեր.
 Հոգւոյս մէջ արդէն յուշեր կան սուբուող էրէկին նըւէր:

Երէկը անցա՛ւ, այսօրը քեզի, վա՛ղը ինձ ըլլայ,
 Նոր երդիքին տակ նոր արեւ քամուի, սիրտըս հով դառնայ,
 Նոր վարդեր շոյէ՛, նոր բոյրեր քաղէ, ծաղկունք փայփայէ,
 Ու նայուածքս վառ՝ նոր աչքերու մէջ հրդեհ սերմանէ:

Կը հասնիս, հասա՛ր, որքան կը սիրեմ այս համբան խա—
 դադ,

Այս կապոյտ երկինքն, այս ջուրը գուլալ, այս երազ հագ-
 ուած գիշերն լուսնաշաղ,

Սա կարմիր այտով աղջիկը աղւոր, պայծառ տարագի մէջը
 պըլլուած

Քոյր մը գիւղացի, ժըպիտն աչքերուն, սիրտը աննըւան:

ՆԱԶԵՆԻ

Փարիզ